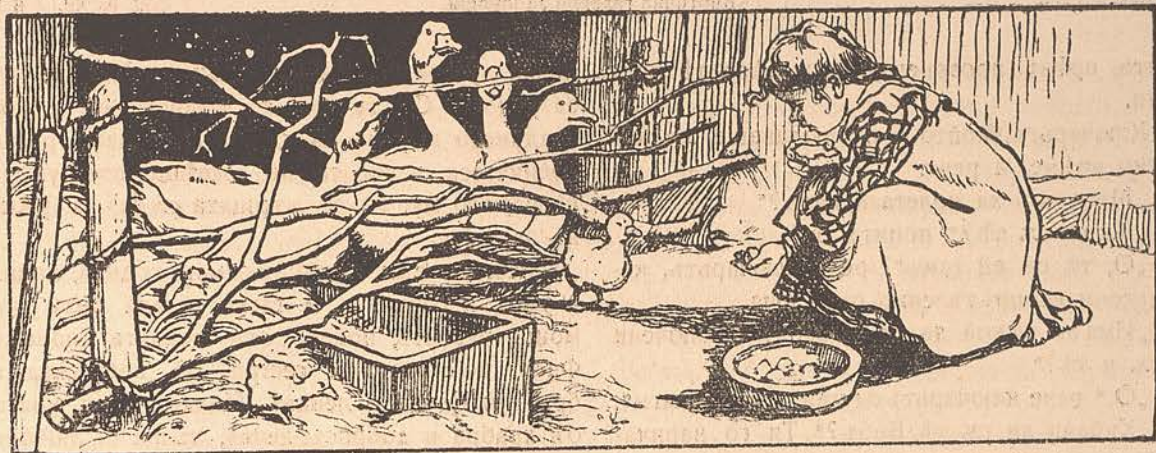

МАЛКАТА ДОРИТЪ

Разказъ отъ Чарльзъ Дикенсъ

Прѣди много години, когато бѣше обичай да затварятъ длъжниците въ тъмниченъ затворъ, единъ господинъ, който по едно нещастие бѣ изгубилъ богатството си, бѣ затворенъ въ Маршалския затворъ. Като нѣмаше възможность да подържа сѣмейството си, жена му и двѣтъ му дѣца бѣха принудени да живѣятъ при него въ затвора. По възрастното отъ дѣцата му бѣ момче на три години, а другото—момиче на двѣ години. Не слѣдъ дълго въ затвора му се роди и друго момиче. И тритѣ дѣца играеха въ тъмничния дворъ весели, безъ да си спомнятъ за нѣкакъвъ по веселъ и свободенъ животъ, защото бѣха твърдѣ малки.

Най-малкото момиче, което никога не бѣ излизало внѣ отъ затвора, и което бѣше доста умно сѣщество, се чудѣше като какъвъ може да бжде свѣта внѣ отъ крѣпостнитѣ стѣни на затвора. Ключарьтъ, който ѝ бѣ нейния най-добрия приятель, а сѣщеврѣменно и нейнъ кръстникъ, я обикна много, и щомъ като тя почна да ходи и говори, той ѝ купи едно малко дървено кресло, което постави въ стаята си близо до камината. Той я викаше да седи при него на малкото кресло, като я залъгваше съ разни играчки.

По тоя начинъ, тя го обикна силно и много често отиваше да седи на малкото столче, кждѣто обличаше и събличаше куклата си.

Тя бѣ още много малка, когато за пръвъ

лъжъ разбра, че не всички хора живѣятъ затворени между високитѣ стѣни на затвора, покрити отъ горѣ съ бодли. Входа на вратата съ голѣмия ключъ бѣ свободенъ за нея

и цѣлото сѣмейство, освѣнъ за бащата. Въ своето нѣжно, дѣтинско сърдце, тя чувствуваше къмъ баща си дълбоко състрадание.

Единъ день, тя седѣше въ стаята на ключаря и взираше очаквателно погледа си къмъ